

— Мирно! — Рота, налѣеее-во!

Раздаде се гласа на Муцина.

— За пооо-честь! — И въ сжщия мигъ се появи на прага сжщия той, оквасенъ не по-малко отъ насъ. Окъсаниятъ му мундиръ бѣ цѣлъ разкопчанъ съ запретнати панталони, босъ и окаленъ. Съ ржка, дигната за почестъ, той удари кракъ о кракъ, застаналъ прѣдъ отчето.

— За пооо-честь! — По заповѣдъ отъ командиря, полага се на старшия унтеръ-офицеръ Димитъръ Лазаровъ едно кило вино, възнаграждение за подвигъ!..

— Прѣдаде ли паритѣ, Димитре? — съ благодушенъ видъ попита отчето.

— Тѣй вѣрно! Прѣдадохъ, г-нъ капитанъ!

— Добрѣ, вземи това.

— Ще се старая, господинъ капитанъ!

И, като пое подадената монета, муцинътъ извика пакъ:

— Кругооомъ-маршъ! — и, цѣлъ засмѣнъ, изчезна задъ вратата.

Слѣдъ нѣколко минути ние чувахме звуковетѣ на воена пѣсенъ.

А прѣзъ прозореца се виждаше Балкана, тихъ и мраченъ.

Падаше тиха вечеръ.

— С'богомъ пошушнахме му ние. — Днесъ ти бѣше негостолюбивъ, но ние ще ти дойдемъ пакъ, когато слънце надъ тебе грѣе, когато наново се разнесатъ въ тебъ приказкитѣ на твоитѣ таинствени гори и пѣснитѣ на птичкитѣ, на горскитѣ самодиви...